

Ivan ves začuden pogleda Marušo, a ona zapiči oči v bolnika, da mu je zastala beseda, ki jo je imel na jeziku.

Debeloglav milo pogleda Ivana, kakor bi jemal slovo in prosil odpuščanja.

Ko pa pogleda ženo, šine mu izraz zaničevanja preko obraza in bolesten krik se mu izvije:

Fot. [†]dr. Fr. Lampe.

Pred praznikom v Marijaniški kapeli.

„Ti! . . . Ti si kriva!“

Grozno so zvenele po sobi obupne besede, kakor bi klicale maščevanja.

Ivana zabolí v srcu, ker je začutil vso neznano boleost, ki je mučila bolnika. Zasmili se mu in vroče solze se mu uderó. Stopi k postelji, da bi zvedel ono skrivnost, ki mu jo je hotel zaupati bolnik. Zdelo se mu je, kakor bi ne imel nikdar mirú,

ako ne izve skrivnosti, kojoj je imel bolnik na srcu.

Toda Maruša ga pahne od postelje in se osorno obregne: „Kaj mu težiš zadnje ure? Prej si mu grenil življenje in še sedaj ne miruješ. Poberi se!“

Grozno so spekle te trde besede mladeniča, ki se je čutil popolnoma nedolžnega.

Gređoč pogleda moža, ki ga je ljubil kot očeta, kakor bi mu hotel pritisniti poljub hvaležnosti ob slovesu, in gre ven, ven, da se zjoka. V dno duše se mu je pristudila ženska, ki ga je tako brezčutno odgnala od postelje, kjer je ležal bolnik, kateremu je bil dolžan toliko hvaležnosti, toliko ljubezni, kateri je imel ravno zanj neke skrivnosti. Kaj ima še na srcu?

„Kaj te tako skrbi testament? Jaz ga imam. Vidiš?“

Rekoč potegne iz žepa ključ in mu ga pokaže.

„Meni kaj naróči! Ali nisem tvoja žena?“

„Ah!“ zastoče Debeloglav iz globočine. Izraz največjega obžalovanja je spremljal ta vzdihljaj, kakor bi mož obžaloval vse življenje. Ta hip je začutil grozno boleost, in obšla ga je želja, da bi bil rešen teh neznosnih muk. Obšlo ga je spoznanje, da nima ničesar več na svetu, da je tukaj odveč, da mora od tod čim preje tem bolje. Zaželel si je, da bi prišla smrt in ga objela z onimi bellmi, koščeni rokami, da bi

ga že skoraj pritisnila na prsi, da bi ne mogel več dihati, da bi več ne videl ljudi, med katerimi živi, ki so se mu pristudili vsi, vsi, a najbolj ona, ki mu je bila žena. Nič več je ni hotel pogledati ne govoriti ž njo. Zamizal je in čakal smrti hrepeneče, in njegova duša je vpila:

„Otmi me! Otmi me!“

Življenje na zemlji mu je zamrzelo.